

skal dem sielsroer ueslita, Ty nu har wi fædt en sådan ny lag, at mannen skal göra som hustrun wil ha, den seden förgiäter wi aldrig.

12. De slogos en time, de sloges i två, ändå så fick hustrun hans råda; Men bonden han föll uppå sina knå, han mände alt godt utlofwa, å låra min hustru slå mig intet mer, jag skal ei förarga dig dagarna fler, den seden förgiäter han aldrig.

13. Å Bonden han gick och tänkte sig om, han mände sin granne tillfråga: huru skal jag nu göra gång efter gång, med min hustru som alltid wil råda? Du tag dig en påf när hon intet wet af, gif henne med honom fullgiltiga slag, den seden förglömmet han aldrig.

14. Å Bonden han blef i hogen så harm, Han hängigt i påken då fatta, han gaf henne dräpslag öfwer sin arm, det andra fick hon öfwer nacken, å hustrun föll full måste sätta labet, hon stref och hon wråla, hon ålfrwa och gret, Den seden förgiäter han aldrig.

15. Å Bonden han war så wreder til mod, han slog henne ändock nu wårre, å hustrun hon måste falla på knå, hon kalla sin boude för Herre; Med sådant mått du mig har måttit förut, den samma lön gifwer jag dig nu til slut; den seden förgiäter jag aldrig.

16. Hon ropte: låra min Herre war god, och låt Er om wånslap förlåta; Jag lofwar at blifwa er hulder och tro. Er lyda och aldrig mer swika, han sade år du den råtta matmoder skal wara, så får jag för hushåll, och utgifter swara, den seden förgiäter jag aldrig.

17. Och så gåfwo de hwarannan sin hand, och lofwa hwarannan dåt bästa, at de skulle sänjas som qwinna och man, och icke hwarannan mer fråsta; Sen togo de till at förbättra sitt bo; de waggade barn, och lefde ; Den seden förglömdet de aldrig.